

CORPUSCLES AND WAVES

Nim Kruasaeng

Curated by Pier Luigi Tazzi

17 August - 13 October 2017

คอร์ปัสเคิล และคลื่น

นับตั้งแต่ครึ่งหลังของคริสต์ศตวรรษที่ 17

เป็นเวลาเกือบสองศตวรรษครั้งที่แวดวงวิทยาศาสตร์ตะวันตก

มีสองแนวคิดที่ค้ำกันในการพยายามคิดค้นทฤษฎีของแสง หนึ่งในนั้นคือ

ทฤษฎีคอร์ปัสคิวลาร์ ที่เสนอโดย ไอแซค นิวตัน นักวิทยาศาสตร์ชาวอังกฤษ

(เกิดที่ Woolsthorpe Colsterworth ปี 1642 – เสียชีวิตที่ London ปี 1727)

ตามทฤษฎีนี้ สสาร รวมไปถึงแสง นั้นประกอบด้วยสิ่งที่เรียกว่า คอร์ปัสเคิล

ซึ่งเป็นอนุภาคของพลังงานขนาดเล็กที่เคลื่อนไหวได้ และอีกหนึ่งทฤษฎีคือนั้น

คือ คลื่น เสนอโดย คริสเตียน เฮยเคินส์ ชาวดัตช์ (เกิดที่ Den Haag ปี 1629 เสียชีวิตปี 1695)

ที่คนทั่วไปรู้จักน้อยกว่า ได้อธิบายไว้ว่า

ทุกสิ่งนั้นเป็นผลมาจากการเคลื่อนไหวของคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้า ในช่วงเวลานั้น

ทฤษฎีคลื่นของเฮยเคินส์ ได้รับการชื่นชมในหมู่นักวิทยาศาสตร์อย่างกว้างขวาง จนกระทั่ง หลุยส์

เดอ เบรย ชาวฝรั่งเศส (เกิดที่ Dieppe 1892 เสียชีวิตที่ Louveciennes 1987)

ในวิทยานิพนธ์ที่ตีพิมพ์ในปี 1927 ของเขา ที่ชื่อว่า *Recherches sur la théorie des Quanta*

ซึ่งมองควอนตัมเป็นกลุ่มก้อนพลังงานที่เล็กสุดที่ไม่แบ่งย่อยได้และเป็นอิสระจากกัน

โดยคิดจากพื้นฐานของทฤษฎีควอนตัมของ มักซ์ พลังค์ (เกิดที่ Kiel ปี 1858 เสียชีวิตที่ Göttingen

ปี 1947) ในช่วงเปลี่ยนผ่านของศตวรรษ และถูกนำมาพัฒนาในเวลาต่อมา พร้อมกับทฤษฎีอื่นๆ

โดย นีลส์ บอร์ (เกิดที่ Copenhagen ปี 1885 เสียชีวิตปี 1962) และ แวร์เนอร์ ไฮเซนแบร์ก (เกิดที่

Würzburg ปี 1901 เสียชีวิตที่ **Munich** ปี 1976)กล่าวว่าแสงนั้นมีคุณสมบัติเป็นทั้งคอร์ปัสเคิลและคลื่น เป็นวัตถุที่มีปริมาณการเคลื่อนไหว เป็น p มีความสัมพันธ์กับความยาวคลื่นเป็น λ กลศาสตร์ควอนตัม ที่เบรยได้ใช้อ้างอิงในการวิเคราะห์นั้น

ได้ตีความทวิภาวะแบบคลื่นและอนุภาค โดยการเชื่อมโยงธรรมชาติความเป็นคอร์ปัสเคิลของสสาร

กับธรรมชาติของรังสีแม่เหล็กไฟฟ้า

บ่งบอกถึงความเป็นไปได้ในธรรมชาติของปรากฏการณ์ทางฟิสิกส์ ที่ความน่าจะเป็น

มีลักษณะเป็นช่วงๆ ในกาล-อวกาศ คล้ายคลึงกับปรากฏการณ์คลื่น อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์ (เกิดที่ Ulm

ปี 1879 เสียชีวิตที่ Princeton New Jersey ปี 1955)

นั้นคัดค้านเรื่องความน่าจะเป็นในทฤษฎีควอนตัม

ดังนั้นจึงคัดค้านความเป็นทวิภาวะของความเป็นจริงทางฟิสิกส์

ผลงานของ นิม เครือแสง (เกิดที่จังหวัดศรีสะเกษ ปี 1974 ปัจจุบันพำนักอยู่ที่พญา)

นั้นเชื่อมโยงกับ “คอร์ปัสเคิล” และ “คลื่น” ในงานของเธอนั้น คอร์ปัสเคิลได้ค้นพบรูปแบบ

และก่อตัวขึ้นเป็นรูปร่างจากลายเส้นบนหน้ากระดาษเปล่า อันเป็นที่จารึกโดยปราศจากขอบเขตใด

ๆ นอกจากวัสดุ และข้อจำกัดเล็กน้อยบนพื้นผิวงาน ที่อาจจะป็นกระดาษหรือผืนผ้าใบก็ได้ ส่วน

“คลื่น” นั้นคือความเคลื่อนไหวภายใน ระหว่างประสาทสัมผัสและจิตใจ โดยไม่ขัดแย้งซึ่งกันและกัน สิ่งนี้เองคือรากฐาน แรงกระตุ้น และเนื้อหาของการวาดภาพ

ผมคุ้นเคยกับงานของคุณนี้มามากกว่า 14 ปี เคยเห็นผลงานภาพวาดของเธอครั้งแรกที่ อุโมงค์ศิลปะธรรม ของคุณคามิน เลิศชัยประเสริฐ ที่เชียงใหม่ แล้วถึงได้เจอตัวจริงสี่ปีต่อมาที่กรุงเทพฯ ผมได้เขียนบทความเกี่ยวกับคุณน้อม และแสดงผลงานของเธอในหลายโปรเจกต์ที่อิตาลีและกรุงเทพฯ เราจึงเจอกันบ่อย ๆ เวลาผมอยู่ประเทศไทย หรือเรียกง่าย ๆ ว่า เราต่างรู้จักกันแต่ก็ไม่มากมาย

ในช่วงไม่กี่สัปดาห์ก่อนที่จะจัดนิทรรศการนี้ ผมได้พูดคุยผ่านทางอีเมลกับ อิมานูเอล เบเชอริ (เกิดที่ Prato ปี 1973 ปัจจุบันพำนักอยู่ที่ Vaiano) ศิลปินชาวอิตาลี ที่คุณน้อมพบในนิทรรศการที่ผมคิวเรตให้ที่ Gallery Ver ที่กรุงเทพฯ ซึ่งมึงงานของทั้งสองคนแสดงอยู่ หลังจากนั้นไม่นานผมก็จัดงานแสดงเดี่ยวให้กับทั้งสองคนที่ Fabioni Tiboni Arte Contemporanea ที่เมืองโบโลญญา ทั้งสองคนเป็นศิลปินที่ต่างกันโดยสิ้นเชิง แต่ก็มีผลงานที่น่าสนใจซ่อนอยู่ ที่ผมเชื่อว่าจะเกิดผลลัพธ์ที่โดดเด่นเมื่อมาเจอกัน ชื่อของนิทรรศการนั้น (ที่อาจจะไม่ได้ถูกต้องในภาษาไทยเท่าไร ซึ่งก็ไม่ใช้ภาษาแม่ของทั้งสองคนเช่นกัน) นั่นคือ “ฝันคู่” หรือ “Double Dream”

ต่อไปนี่จะเป็นบทสนทนาระหว่างผมกับอิมานูเอล แน่แน่นอนว่าผ่านการคัดกรองมาแล้ว

PLT: [...] เมื่อเย็นวานนี้ผมนั่งดูพายุจากกระเบื้องบ้านของน้อมกับโรนฮาร์ท เสียงดังสะท้อนไปในเวลาและพื้นที่ [...]

EB: ต้องใช้ทั้งฟ้าร้องและฟ้าผ่าเพื่อที่จะลืมนื่องบางเรื่อง [...] ผากส์วีสติน้อมกับโรนฮาร์ทด้วยครับ

PLT: เตี่ยผมจะไปเจอโรนฮาร์ทที่กรุงเทพฯ วันมะรืนนี้ ไม่น่าใจว่าจะได้เจอน้อมก่อนจะบินยุโรปอาทิตย์หน้าหรือเปล่า ผมกำลังจัดนิทรรศการให้น้อมช่วงกลางเดือนสิงหาคมพอดี

EB: ขอบคุณครับ

ผมเองก็สนใจในก้าวต่อไปของคุณน้อม ที่ผมก็ไม่ได้เห็นผลงานมาหลายปีแล้ว อยากรู้ว่า จะพัฒนาไปทางไหนอย่างไรบ้าง

PLT: ก็ไม่มากมาย น้อมเขาทำงานแคนวาสขนาดใหญ่เมื่อหลายปีก่อนตอนแสดงที่งานเปิด Oida งานชิ้นนั้นมีความเบาบางมาก

ซึ่งเข้ากันได้ดีกับงานโต๊ะ/โรงศพของคุณฤกษ์ฤทธิ์ที่แสดงอยู่ด้วยกันพอดี งานแสดงต่อไปที่จะจัดกลางเดือนสิงหานี้ มีภาพวาดที่ตีพิมพ์ในหนังสือของคุณฤกษ์ฤทธิ์ ผมว่าคุณน่าจะเคยเห็นแล้ว แล้วก็มึงงานใหม่อีกสองชิ้นเพิ่มขึ้นมา เป็นงานแคนวาสขนาดใหญ่

อาทิตย์ที่แล้วผมคิดว่าจะใส่งานเปเปอร์มาเช่เล็กๆ ลงไปด้วย วันนั้นก็เลยลองดู แต่ไม่เวิร์ค ภาพวาดของคุณนี่ทำให้เกิดบรรยากาศที่สว่างและมีสีสัน มากกว่าเป็นภาพแทนของสิ่งใด งานประติมากรรมสีขาวดำ สีขาวออกไปทางเทา มันนำเรากลับไปสู่ โลกของ “ศิลปะ” ที่กว้างจนครอบคลุมตั้งแต่ปีสโตยามาจนถึงกรุงเทพฯ นั่นคือสิ่งที่ผมพยายามหลีกเลี่ยง ผมชอบอยู่ใน *หมู่บ้าน* อยู่กับตลาด อยู่กับจิตวิญญาณและญาติ อยู่กับวัตถุที่สร้างขึ้นจากรูปร่างที่เปลี่ยนความหมายได้แม้ว่าตัวมันยังคงอยู่เหมือนเดิม อยู่กับการสร้างสรรค์ที่มีอิสระ ไร้จุดจบ และไร้จุดหมาย

EB: ได้รับความซ้ำซากแบบที่คุณว่า ตั้งแต่ปีสโตยามาถึงกรุงเทพฯ จะบอกว่ามันน่าเบื่อยังถนอมน้ำใจไปเลย มาอยู่ใน *หมู่บ้าน* กันดีกว่า แต่ไม่ใช่หมู่บ้านโลกาภิวัตน์นะ ไม่ใช่หมู่บ้านของหนูเทาแสนรู้ ที่ช่วยเราหยั่งรู้น้อยลงทุกที และตัวมันเองก็อาจจะไม่ได้รู้อะไรเลยด้วยซ้ำ จุดจบของงานศิลปะที่ใกล้จะถึงฆาตขึ้นทุกที อากาศที่นี้เย็นลงบ้างแล้ว หลังจากฝนตกหนักมานาน ชอบเมฆที่กานาเล็ดโตเป็นประกายสีทองอยู่พอดีเชียว

PLT: หมู่บ้านที่เราเห็นตรงกันนี้อาจจะไม่มีจริงก็ได้ บอลเชื่อในสิ่งนี้ เขาได้กลับไปเมื่อเจ็ดปีที่แล้ว แต่มันก็เหมือนจะไม่ได้ทำอะไรขึ้นมา และเขาก็ได้ปลื้มตัวออกไปใช้ชีวิตของตัวเองแล้ว ฉะนั้นงานของคุณนี่ที่ Nova ไม่น่าจะบอกไปถึงสิ่งนั้น ไม่โหยหาอดีต แต่ “พอเหมาะพอเจาะ” และ “ยังดำเนินต่อไป” มาลองดูกันว่า จะมีน้ำหนักอะไรเหลือให้เห็นบ้าง

EB: หมู่บ้านนี้ยิ่งแคบลงไปอีก ผู้ที่ยังอยู่จะเหลือน้อยลงและเสียงจะถูกฝังในสุสานขึ้นทุกที แต่มันก็มีอยู่จริง คุณ คุณนี่และโรนฮาร์ท คือหมู่บ้านแห่งนั้น

PLT [...]

EB [...]

PLT: เราทานข้าวที่ร้านอาหารทะเลกันที่จอมเทียน มีคนเต็มไปหมดเขาเลยให้เรานั่งโต๊ะข้างในร้าน หลังจากนั้น เราค่อยออกมายืดเส้นยืดสาย ชมคลื่นลูกใหญ่ๆ ที่ริมหาดจอมเทียน ผู้คนมากันเป็นกลุ่มเล็กๆ ส่วนใหญ่เป็นคนไทย บ้างก็เป็นครอบครัวเล็กๆ ที่มีลูกคนสองคน กลุ่มผู้ชายสามสี่คน หรือกลุ่มเพื่อนผู้หญิง กลุ่มใหญ่ขึ้นก็เป็นกลุ่มเพื่อนชายหญิง คู่รักทุกรูปแบบ ทุกอายุ แต่ละกลุ่มอยู่ห่างจากกัน ทุกคนต่างมาฉลองวันหยุดริมทะเลตอนกลางคืน ราวกับว่ามันเป็นที่ส่วนตัว บนหาดที่ทอดยาวกว่าเจ็ดกิโลฯ กิ่งๆ ระหว่างภาพเขียนของเซอราต์ และโกแก็ง ในเวอร์ชันตอนกลางคืน

EB: เซอราต์ เจ้านักวิทยาศาสตร์ โกแก็ง จอมป่าเถื่อน ความผันผวนอยู่ตลอดระหว่างธรรมชาติทั้งสอง... ประเทศไทย ความผันไร้อกาลเวลา

PLT: และเซอร์ราต์ก็คือ *Le Charme Discret de la Bourgeoisie* ส่วนโกแก็งก็ยังเป็นบ้าน *La Maison Du Jouir* ที่ศิลปินวางงานแกะสลักลงบนแผ่นไม้เซคัวยาแปะไว้เหนือทางเข้าอันหนึ่งสลักไว้ว่า “จงอยู่อย่างลึกลับ” (*Soyez mystérieuses*) และอีกอันหนึ่งสลักไว้ว่า “จงอยู่ด้วยความรัก และคุณจะได้พบความสุข” (*Soyez amoureuses et vous serez heureuses*)

EB [...]: นิม โกแก็ง... ทุกสิ่งที่บอกเป็นนัย และทุกสิ่งที่ตามมา [...]

PLT [...]

EB: พุดมาไกลจนถึงเรื่องโกแก็งและเจาะจงไปถึงผลงานเหล่านั้น ถกกันถึงเรื่อง *หมูป้าน* หรือบางทีก็เรื่องคุณนิม ทั้งหน้าต่าง เรือนร่าง และสีผิว โดยที่เจ้าตัวไม่ได้พูดอะไร [...]
บางทีผมอาจจะกำลังเห็นภาพลวงจากอากาศร้อนจนตาลายแล้วก็ได้

PLT: [...]

EB: ผมเห็นโครงร่างของคุณนิมตัดกับแสง ยากจะบรรยายถึงแก่นแท้คงอยู่แต่ขาดหายในความทรงจำของผม ศิลปินที่เป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติและราวจะไม่ใส่ใจไขว่คว้าหาโชคชะตา นิม เครือแสงลายเส้นและสีอันบริสุทธิ์ที่สาดลงบนหาดที่เปื้อนเประของเมืองพัทยา

เป็ย ลุยจิ ทาซซซี

คาแปลล์ สิงหาคม / หนองปรือ กรกฎาคม 2017